

IKIVANHAN YHTEISKUNTAMUODON HÄVITTÄMISESTÄ UUDEN LUOMISEEN

Lehtemme ¹⁰⁹ on omistettu kommunistiselle työlle.

Se on mitä tärkein sosialismin rakentamiseen liittyvä kysymys. Ennen kaikkea on tehtävä itsellemme täysin selväksi, että tämä kysymys *saatettiin* asettaa käytännössä vasta sitten, kun proletariaatti oli valloittanut poliittisen vallan, vasta sitten kun oli pakkoluovutettu tilanherrojen ja kapitalistien omaisuus, vasta sitten, kun valtiovallan valloittanut proletariaatti oli saanut ratkaisevan voiton riistäjistä, jotka olivat tehneet vimmittua vastarintaa, järjestäneet vastavallankumouksellisia kapinoita ja kansalais-sodan.

Vuoden 1918 alussa näytti siltä, että tuo aika oli koittanut — ja se todellakin koitti sen jälkeen, kun Saksan imperialismi oli tehnyt sotaretken Venäjälle helmikuussa (1918). Mutta silloin tuo aika oli niin lyhyt, vastavallankumouksellisten kapinoiden ja hyökkäysten uusi ja entistä voimakkaampi aalto tulvahti niin nopeasti, ettei Neuvostovallalla ollut mahdollisuutta käydä edes jossain määrin keskittyneemmin ja tarmokkaammin käsiksi rauhallisen rakennustyön kysymyksiin.

Nyt me olemme eläneet kaksi ennen kuulumattomien ja uskomattomien vaikeuksien, nälänhädän, puutteen ja viit-
sausten vuotta, jotka ovat samalla olleet Punaisen Armeijan ennen kuulumattomien voittojen, kansainvälisen kapitalistisen taantumuksen sotalaumoista saatujen voittojen vuosia.

Nyt on olemassa hyviä toiveita siitä (ellei Ranskan kapitalistien onnistu yllyttää Puolaa sotaan), että me saamme kestävämmän ja pitempiaikaisen rauhan.

Kahden vuoden aikana olemme saaneet jo jonkin verran kokemusta sosialismin perustalla tapahtuvasta rakennustyöstä. Siksi kysymys kommunistisesta työstä voidaan ja on asetettava välittömästi — oikeammin on muuten sanoa: ei kommunistisesta, vaan sosialistisesta työstä, sillä kysymys ei ole kapitalismista esiin kasvavan uuden yhteiskuntamuodon korkeammasta, vaan sen alemmasta, ensimmäisestä kehitystasesta.

Kommunistinen työ on sanan suppeammassa ja tarkassa merkityksessä ilmaista työtä yhteiskunnan hyväksi, työtä, jota ei tehdä tietyinä rasituksena, oikeuden saamiseksi tiettyihin tuotteisiin eikä edeltäkin säädettyjen ja laillistettujen normien mukaan, vaan vapaaehtoista työtä, työtä ilman normia, työtä, jota tehdään korvausta tavoittelematta, ilman korvausehtoja, työtä, jota tehdään tottumuksesta yhteiseksi hyödyksi ja tajuten tietoisesti (mikä on tullut tottumukseksi) yhteiseksi hyödyksi tehtävän työn välttämättömyyden, työtä, jota terve elimistö vaatii.

Jokaiselle on selvää, että me, s.o. meidän yhteiskuntamme, meidän yhteiskuntamuotomme, emme voi vielä kohtakaan siirtyä *tällaiseen* työntekoon laajassa, todella joukkoimitassa.

Mutta askeleena eteenpäin tällä tiellä on jo sekin, että tämä kysymys on herätetty, että sen on herättänyt niin koko valveutunut proletariaatti (kommunistinen puolue ja ammattiliitot) kuin myös valtiolta.

Jotta saataisiin aikaan suurta, on aloitettava pienestä.

Toisaalta taas „suuren” jälkeen, kapitalistien omistusoikeuden poistaneen ja proletariaatille vallan antaneen valtiokumouksen jälkeen *uudella* perustalla tapahtuvan talouselämän rakentaminen *voidaan* aloittaa vain *pienestä*.

Talkoot, työarmeijat, työvelvollisuus — nämä ovat käytännöllisen sosialistisen ja kommunistisen työntöön eri muotoja.

Tässä työnteossa on vielä paljon puutteellisuuksia. Nau-raen (tai kiukkua purkaen) voivat näihin muotoihin suhtautua vain henkilöt, joilla ei ole lainkaan ajattelukykyä, ellei puhuta kapitalismin puolustajista.

Epäkohdat, virheet ja harhaiskut ovat kiertämättömiä tässä uudessa, näin vaikeassa ja suuressa asiassa. Se, joka pelkää sosialismin rakennustyön vaikeuksia, antaa pelottaa

itseään niillä ja joutuu epätoivoon tai menettää pelkurimaisesti malttinsa, ei ole sosialisti.

Uuden työkurin luominen, ihmisten yhteiskunnallisten suhteiden uusien muotojen luominen, uusien muotojen ja menetelmien kehittäminen saadaksemme ihmiset mukaan työhön — kaikki tämä on monia vuosia ja vuosikymmeniä vaativaa työtä.

Se on mitä kiitollisinta ja kunniallisinta työtä.

Oli hyvä, että kukistettuamme porvariston ja lannistettuamme sen vastarinnan me kykenimme valmistamaan itsellemme maaperän, jolla tämän työn suorittaminen *on mahdollista*.

Me ryhdymme koko tarmolla tähän työhön. Horjumattomuus, sitkeys, alttius, päättäväisyys ja taito kokeilla satoja eri kertoja, oikoa virheitä satoja kertoja ja saavuttaa päämäärä hinnalla millä hyvänsä — ovat ominaisuuksia, jotka proletariaatti on hankkinut jo 10, 15, 20 vuoden aikana ennen Lokakuun vallankumousta, se on hankkinut ne kahden vallankumouksenjälkeisen vuoden aikana kärsien ennen kuulumatonta puutetta, nälkää, kurjuutta ja hätää. Nämä proletariaatin ominaisuudet ovat takeena siitä, että proletariaatti voittaa.

Huhtikuun 8 pnä 1920.

„Kommunistišeski Subbotnik“,
huhtikuun 11 pnä 1920
Allekirjoitus: N. Lenin

Julkaistaan
„Kommunistišeski Subbotnik“
lehden tekstin mukaan